

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 У 005257 19 Увп
Бања Лука, 23.7.2020. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Едине Чупељић као предсједнице вијећа, Смиљане Мрше и Страхиње Ђурковића као чланова вијећа, уз учешће Мире Мачкић као записничара, у управном спору по тужби М.А. из Т., којег заступа пуномоћник М.П.И. адвокат из Б. (у даљем тексту: тужилац), против акта број... од 4.6.2018. године, тужене Управе, у предмету успостављања правног јединства земљишта и зграде, одлучујући о захтјеву тужиоца за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Добоју број 13 0 У 005257 19 У од 30.4.2019. године, у сједници вијећа одржаној 23.7.2020. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом, у ставу 1. изреке, одбијена је тужба изјављена против уводно означеног акта тужене, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против рјешења Подручне јединице тужене у Т. број ... од 24.11.2017. године. Наведеним првостепеним рјешењем је у ставу 1. диспозитива одбијен захтјев тужиоца за успостављање правног јединства земљишта и зграде изграђене на парцели означеној као к.ч. бр. 428/0 зв.“Луке“, земљиште уз привредну зграду површине 471 м² и пословна зграда у привреди површине 92 м² уписана у зк. ул. ... к.о. Т. Град и Лист непокретности број ... к.о. Т. Град. У ставу 2. тог рјешења је тужилац обавезан да на име трошкова поступка уплати износ од 30 КМ у корист тужене, у року од 8 дана од дана пријема рјешења. Ставом 2. изреке пресуде је одбијен захтјев тужиоца за надокнаду трошкова спора.

Одбијање тужбе суд је образложио ставом да објекат тужиоца у површини од 92 м² нема карактер трајног објекта јер да је за исти издато привремено рјешење о грађењу, те да је тужиоцу накнадно издата урбанистичка сагласност за доградњу предметног привременог пословног објекта рјешењем од 22.9.1980. године, која сагласност је истекла с обзиром да тужилац није поднио захтјев за издавање грађевинске дозволе. Суд је закључио да су у проведеном управном поступку потпуно и правилно утврђене одлучне чињенице за примјену члана 330. Закона о стварним правима („Службени гласник РС“ број 124/08 – 60/15), па да је правилно одбијен захтјев тужиоца за успостављање правног јединства земљишта и зграде.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев), тужилац побија њену законитост због повреде правила поступка и погрешне примјене материјалног права. Наводи да се суд се у побијаној пресуди бавио питањем права на грађење и одобрењем за употребу зграде а није разматрао основна питања која је истакао у тужби а то је да је тужена доносила разна рјешења да би коначно донијела рјешење о проведеној промјени дана 31.12.2008. године под бројем 21.46-952.1-1734/2008. Предложио је да се побијана пресуда укине и предмет врати на поновни поступак.

У одговору на захтјев тужена је остала код разлога датих у образложењу оспореног акта.

Размотривши захтјев, побијану пресуду, одговор на захтјев и цјелокупне списе предметне управне ствари и овог управног спора на основу одредбе 39. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 109/05 и 63/11 - у даљем тексту: ЗУС), овај суд је одлучио као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

Из образложења првостепеног рјешења произлази да је тужилац поднио захтјев за утврђивање права својине, односно успостављање правног јединства земљишта и зграде у корист тужиоца, на основу члана 330. Закона о стварним правима. У доказном поступку утврђено је да предметни пословни простор површине 92 м² нема одобрење за грађење јер да се ради о грађевинској дозволи број 03/6-361-129/76 од 19.7.1976. године издатој на име Д.Х. и Е.Г. као привремени објекат када није био усвојен регулациони план, али је постојало идејно рјешење регулационог плана центра Т. по коме је на том локалитету планирана изградња хотелског комплекса, па да није било одређено земљиште за редовну употребу објекта, а објекат је планиран као привремени са обавезом уклањања у случају указане потребе, без права на материјалну надокнаду. Накнадно је тужилац добио урбанистичку сагласност за доградњу привременог пословног објекта под бројем 03/5-364-121-06/80 од 29.9.1980. године, али је иста престала да важи јер тужилац није у прописаном року поднио захтјев за издавање грађевинске дозволе.

Тужилац свој захтјев заснива на приложеној правоснажној пресуди Основног суда у Теслићу број 87 0 П 003932 09 П од 26.6.2013. године, и чињеници да је уписан у земљишно-књижној евиденцији као власник објекта површине 92 м² на основу рјешења Комисије за излагање података о непокретности и утврђивању права на непокретности број ... од 15.7.2008. године. Пресудом Основног суда у Теслићу број 87 0 П 003932 09 П од 26.6.2013. године је одбијен тужбени захтјев Б.Г. и Е.Г. да се утврди да су сваки сувласници са по ½ дијела непокретности означених као к.ч. бр. 428/0 зв. „Луке“, земљиште уз привредну зграду површине 471 м², пословна зграда у привреди површине 92 м², све укупне површине 563 м² уписане у зк. ул. бр. ..., к.о. Т. Град, те да је тужилац дужан да им врати у посјед парцелу означену као к.ч. број 428/0 пословна зграда у привреди површине 92 м² уписана у зк. ул. бр., к.о. Т. Град, у року од 30 дана под пријетњом принудног извршења. Међутим како предметни објекат није изграђен на основу грађевинске дозволе, већ да има статус привременог објекта, да регулационим планом није предвиђено земљиште за редовну употребу објекта те да је привремено право коришћења земљишта на којем је изграђен објекат у „Ц“ теретном листу зк. ул., к.о. Т.Град уписано у корист Б.Г. и Е.Г. са по ½ дијела, тужилац не може стећи право својине на земљишту испод зграде односно на земљишту за редовну употребу зграде јер нису испуњени услови из одредаба члана 330. Закона о стварним

правима. Због наведених чињеница правилно је одбијен захтјев тужиоца за успостављање правног јединства земљишта и зграде за коју одлуку су тужена и суд дали ваљано образложене разлоге који имају чињенични и правни основ у садржају одредаба члана 330 Закона о стварним правима.

Из изнијетих разлога по оцјени овог суда у побијаној пресуди нису остварени разлози из одредбе члана 35. ЗУС, па се захтјев тужиоца одбија на основу одредбе члана 40. став 1. ЗУС.

Записничар
Мира Мачкић

Предсједница вијећа
Едина Чупељић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић